

ELS MONJOS HI SOM

per MIQUEL ESTRADÉ

El monestir pot passar desapercebut per a molta gent, i els monjos deixats de costat; o els fa veure amb un aire de misteri, com uns éssers rars, l'existència dels quals sobta i arriba a fer basarda. Però els monjos hi som. I l'apartament discret ja és una de les regles del joc. I hi som per la mateixa raó profunda per la qual els homes som al món: per a aprendre a estimar.

Ens hem sentit cridats a una forma d'amor, potser la més humil de totes, la forma d'estimar dels pobres, que és l'encantament silenciós davant la meravella d'un amor molt més gran que el nostre. La mateixa pregària en la seva forma litúrgica a què els monjos ens donem particularment, té molt d'això: ens quedem contemplant la meravella que és Déu en si mateix, en tot el món i en nosaltres mateixos.

No cal que siguem ni més ni menys que els altres; no hem de presumir de res, ni tampoc no hem de fer el desmenjat. Conscients de formar un sol cos amb tots els cristians del món —amb tots els homes en definitiva—, acceptem la crida a aquesta dimensió de l'amor insubstituïble en tota expressió d'amor veritable.

Aquesta crida i la resposta del monjo, no té en el fons, altra explicació que aquelles paraules profètiques de Jeremies: «M'heu seduït, Senyor, i jo m'he deixat seduir. Heu estat més fort que jo!».

També la nostra vida, com la dels ermitans, va en recerca de soledat, no pas d'una soledat esquerra i espantadissa, sinó d'una soledat que sigui plenitud, aprofundiment i presència pregona. D'una soledat que ens permet estar a l'escolta del món. És una soledat que, paradoxalment, no ens deixa sentir sols, perquè ens fa tocar amb les mans, en aquells qui s'apropen a nosaltres, la nostra pertinença al món dels homes i de l'Església. [...]

L'amor porta al servei de tothom, perquè l'amor no té fronteres, i no fora honorat de posar-n'hi. Un servei universal que es va concretant a cada moment i en cada persona, i els camins del qual, amb els esdeveniments de cada dia marquen. El nostre servei, que ve de l'amor, és el puntal de la nostra fe. Deia l'astaret Zòzim: «Preserveu el poble i vetlleu sobre el seu cor. Instruïu-lo en pau: vet aquí la vostra missió de monjos, perquè aquest poble porta Déu en ell». Es el nostre servei universal que té una obligació concreta i pròxima de servei al poble.